mon fill lo bastó enlayra,
y en lloch de pagar fort,
de las mans se li escapa.
Per l' estret caminal,
dos nins germans l' atánsan,
almonya recullint,
sens temer la nevada·
Prou posan los peuhets,
allá 'hont ja hi há petjadas;
de novas n' han de fer,
sas cametas no abástan,
Sens pare los pobrets,
y ab la mare malalta,
arriban al portal,
una almonya demánan.
Estripats los vestits,
(que van estrenar altres)
mostran sas tendres carns,
de vermelló morada.
Mon fill los hi digué,
per que á casa no estaban;
contestant los pobrets,
per que tenian gana.
Los hi agafá las mans,
que las tenian balbas;
portantlos prop del foch,
hont si hi possa mes brancas.
Se 'ls hi doná dinar,
no del sobránt de taula;
mon fill fou lo criat,
atent que res fes falta.
Calents y satisfets,
passaren á la entrada;
jugant ab goig tots tres,
ab los jochs del de casa.
Los hi ensenyá 'l tió,
la vara ab que pegada:
interessantse en saber,
si un altre així 'n guardaban.
Preguntas si 'ls ne feu,
darrera l' una l' altre;
—que 'ls hi duran los Reys,
—que han d' estrená per Pascua.
Contestant pobrissons,
sens fer cap capsinada;
sols digué 'l mes grandet,
contrist, eixas paraulas:
«Los Reys no passan may;
molt pobres som á casa;
que pare no tenint,
la mare jeu malalta»
Compadit d' ells mon fill,
pegá una bastonada,
al tió y lo trabocá,
donantlos la trovalla.
Los hi doná soldats,
repartintlos estampas;
y á ma esposa pregá,
que 's fés abundant capta,
y que 'ls acompanyés,
fins que fossen á casa.
despedintlos joyós,
ab petons y abrassadas
Sent ja fora 'l portal,
los hi digué ab veu alta:
«Aviat vindrán los Reys;
porteune las sabatas;
penseuhi sobre tot;
que si per 'llá no hi passan,
aqui venen cad' any,
deixantlas curulladas.»
Dit aixo 's girá á mi
pujantse 'm á la falda;
corrent com si alcansés
tot lo pler de sa gracia.
Creu y segueix fill meu;
ditxós qui 'l prech alcansa,
d' aquell que un dur transport,
la vida un fet amarga,
tot semblant protegeix,
la desventura ampara;
tal volta 'l que avuy fás,
demá ab tu fássan altres.
Ab plers ó adversitat,
que 'l pervenir te guarda,
ajuda al desvalgut,
com bon fill d' esta pátria.

JAUME CASAS Y PALLEROL.

CRÓNICA

Preguém á qui corresponga que 's procuri que el servey de correus no interrompi la rebuda dels números de LA VEU DEL VALLÈS, puix nos consta per queixas que 'ns han fet que, la majoría de dits números no arriban á son lloch de destí, y aixó com se pot suposar nos causa perjudici.

Esperém ser atesos.

Lo dimars vejerem atesos nostre prechs, d' arreglar lo trós de carretera que va desde 'l pont á c'an Roqueta.

No esperavam altre cosa del bon zel de nostre digne alcalde.

Lo dimars tinguerem la satisfacció de tenir entre nosaltres als distinguits excursionistas D. Norbert Font y Sagué y don Jaume Maspons y Camarasa que junt ab altres companys del *Centre Excursionista de Catalunya*, visitaren las covas que 's trovan en l' alt turó de Moncada.

Pels datos adquirits per dits excursionistas sembla que se obtindrá molta llum respecte á lo que fins are s' habia dit sobre la materia.

Per pochs instants estigueren entre nosaltres, á qui 'ls acompanyaren á visitar en car que de una manera rápida, lo més notable de nostra vila los delegats del *Centre Excursionista de Catalunya* en la mateixa.

La tradicional *missa del gall* s' ha vist enguany sumament concurreguda donant'hi

La Veu del Vallès, 3/1/1897, p. 4 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers